

Medierea pe plan internațional

Pigui Cristina, judecător la Curtea de Apel Ploiești

1. **În planul dreptului comunitar**, prestarea medierii în oricare din statele membre pe baza atestării naționale este posibilă grație armonizării legislațiilor statelor membre. Cerințele comune de armonizare în materia medierii în Uniunea Europeană intră sub incidența normelor juridice stabilite la nivelul Uniunii Europene, subsumate reglementărilor comunitare integrate politicii europene în domeniul **Justiției și al Afacerilor Interne (JAI)**¹, în **segmentul legislativ - Spațiu de libertate, securitate și justiție**, **Sectorul - Cooperare judiciară In materie civilă**.

Conform dispozițiilor **art.73 M (65)** din Tratatul Uniunii Europene, *"măsurile ce privesc cooperarea judiciară în domeniul civil având o incidență transfrontalieră, necesare bunei funcționări a pieței interne vizează între altele: ameliorarea și simplificarea sistemului de notificare transfrontalieră a actelor judiciare și extrajudiciare, cooperarea în domeniul obținerii de probe, recunoașterea și executarea deciziilor în domeniul civil și comercial, inclusiv a deciziilor extrajudiciare; favorizarea compatibilității regulilor aplicabile în statele membre în domeniul conflictelor de drept și de competență; eliminarea obstacolelor în calea bunei derulări a proceselor civile, la nevoie favorizând compatibilitatea regulilor de procedură civilă aplicabile în statele membre "*. În acest context, având drept obiectiv fundamental menținerea și dezvoltarea unui spațiu de libertate, de securitate și de justiție, în cadrul căruia este asigurată libera circulație a persoanelor, Uniunea Europeană adoptă, în special, în domeniul cooperării judiciare în materie civilă, măsuri ce sunt necesare bunei funcționări a Pieței Interne, printre care realizarea unui cadru juridic menit a asigura un acces mai bun al cetățenilor europeni la justiție, inclusiv prin utilizarea **procedurilor extrajudiciare alternative**.

Lucrările **Consiliului European de la Tampere din 15-16 octombrie 1999**, ale cărei concluzii asupra modalităților alternative de rezolvare a litigiilor (ADR - *Alternative Dispute Resolution*) sunt extrem de relevante, afirmă că stabilirea principiilor de bază în acest domeniu este **de natură a simplifica și ameliora accesul la justiție**.

O etapă pe calea instituționalizării acestor proceduri alternative, extrajudiciare, 1-a a constituit prezentarea de către Comisia Europeană, a documentului intitulat *Carta Verde* în

¹ Prin Tratatul de la Amsterdam (1999), acest pilier (pilierul II) s-a transformat în Cooperare judiciară și polițienească în materie penală (PJCC) întrucât cooperarea judiciară în materie civilă și comercială a fost transferată în pilierul I

anul 2002 privind modalitățile alternative de soluționare a conflictelor (ADR) de drept civil și comercial. Sunt abordate o serie de aspecte semnificative ale procedurii de mediere stabilindu-se standarde minimale ale procedurii, precum *confidențialitatea*, *valabilitatea consimțământului*, dar și *eficacitatea* și *garantarea ADR*, în încercarea de a circumscrie un posibil model instituțional.

Din acest punct de vedere, Directiva 2008/52/EC își propune să acopere procedurile în cadrul cărora două sau mai multe părți într-un litigiu sunt asistate de către un mediator, în scopul încheierii unui acord amiabil asupra soluționării litigiului, excluzând procedurile cvasi-judiciare. Se cere asigurarea unui grad minimal de compatibilitate a regulilor procedurii civile la nivelul statelor membre UE, inclusiv în ceea ce privește efectul medierii asupra *termenelor de prescripție*.

Tot în preambulul Directivei 2008/52/EC se mai precizează că instituția medierii nu trebuie să fie considerată ca o soluție secundară în raport de procedura judiciară obișnuită, din perspectiva faptului că ar depinde de bunăvoința părților. De aceea, se apreciază ca necesară instituirea din partea tuturor statelor membre a unei proceduri prin intermediul căreia un acord tranzacțional poate fi confirmat de un judecător sau un instrument autentic al unei jurisdicții ori al unei autorități publice. În vederea asigurării încrederii necesare între statele membre ale UE pentru recunoașterea acordurilor tranzacționale în sensul respectării standardelor confidențialității, prescripției. Aceste mecanisme și măsuri care vor fi dispuse la nivelul legislațiilor naționale ale statelor membre, trebuie însă să păstreze *suplețea*, *flexibilitatea* procesului de mediere, dar și *autonomia părților*, pe baza unor reguli prestabilite la nivel comunitar, inclusiv prin elaborarea unui *Cod European de bună conduită referitor la aspectele esențiale ale medierii*.

Directiva 2008/52/EC stabilește cu prioritate *obiectul* și *câmpul de aplicare*, definește *instituția medierii*, prevede reguli minimale pentru *procedura*, *calitatea* activității de mediere, dar și *executarea acordurilor tranzacționale*, *admisibilitatea probelor în cadrul procedurii extrajudiciare civile*, și, nu în ultimul rând, *suspendarea termenelor de prescripție*.

Aceleași exigențe sunt statuate și de alte organizații internaționale precum **Consiliul European**, amintind aici cu prioritate, actele juridice cu valoare de recomandare emise de către **Comitetul de Miniștri**, respectiv: *Recomandarea nr. 10/2002 privind medierea în materie civilă*, *Recomandarea nr. 1/1998 privind medierea familială*, *Recomandarea nr. 19/1999 privind medierea în materie penală* și *Recomandarea nr.9/2001 privind modalitățile alternative de reglementare a litigiilor între autoritățile administrative și persoanele private*. *Recomandarea nr.10/2002 a Comitetului de Miniștri* include ansamblul principiilor directoare ce stau la baza medierii și pe care statele membre ale Consiliului

Europei trebuie să le implementeze, în mod progresiv precum **regulile esențiale privind organizarea medierii, desfășurarea procesului de mediere, formarea și responsabilitatea mediatorilor, încheierea acordurilor**, precum și *informarea asupra instituției medierii*.

Ca urmare a acestei politici de armonizare, fiecare mediator atestat în unul dintre statele membre ale Uniunii Europene poate să practice medierea pe teritoriul oricărui stat membru în condiții similare avocaturii. Ca și avocatura, calitatea de mediator a fost considerată inițial sub regulile impuse de țara în care acesta prestează activitate („**host country regime**”), evoluând către regimul țării de origine („**home country regime**”) în virtutea faptului că Piața Comună a facilitat apropierea standardelor educației, inclusiv în domeniul legal, precum și armonizarea legislațiilor naționale (cerințelor profesionale) în acest domeniu.. Mai mult, Gisella Gori a concluzionat existența unui drept comunitar la educație², inclusiv în domeniul legal.

Prestarea serviciilor de mediere pe întreg teritoriul comunitar este garantat de art. 49, 50 TCE³ privind libertatea serviciilor.

Ca orice prestator de servicii, mediatorul are dreptul de a intra și a-și stabili reședința pe teritoriul statului gazdă în scopul și pe perioada medierii, fie temporar pe durata unui singur proces de mediere, fie permanent. Dacă își desfășoară activitatea de mediere temporar pe teritoriul altui stat decât statul de origine, atunci mediatorul va invoca dreptul de liberă stabilire garantat de art. 43, 47 TCE.

Dacă desfășoară activitate de mediere permanentă pe teritoriul unui stat membru, altul decât statul de origine, mediatorul va invoca libertatea de prestare de servicii prev. de art. 49, 50 TCE așa cum am arătat mai sus.

Ca atare, mediatorul poate invoca un temei legal sau altul pentru a se proteja, în funcție dacă își desfășoară activitatea în statul gazdă pe o bază permanentă sau cel puțin semipermanentă (libertate de servicii) sau numai temporar (dreptul de liberă stabilire).

În cazul *Gebhard*,⁴ Curtea Europeană de Justiție (CEJ) a stabilit o structură ierarhică între capitolul din tratat privind libertatea serviciilor care este subordonat capitolului privind libertatea de a se stabili și rezida pe teritoriul unui stat acordată avocatului și, deci, mediatorului.

² Gori G, „**Towards an EU Right to Education**”, Kluwer Law International, 2001, p. 237

³ Tratatul Comunității Europene pe http://europa.eu/abc/treaties/index_en.htm

⁴ Gareth Davies, „**European Union Internal Market Law**”, Routledge Cavendish, 2003, p. 64

Curtea și-a justificat raționamentul pe primul paragraf al articolului 59 TCE în ipoteza în care furnizorul și destinatarul serviciului în cauză sunt "stabiliți" în două state membre diferite (expresia "stabilit" va trimite cititorul la capitolul privind dreptul de stabilire) și, de asemenea, pe primul paragraf al articolului 60 potrivit căruia dispozițiile referitoare la servicii vor fi aplicate numai în cazul în care cele referitoare la dreptul de stabilire nu se aplică.

În al doilea rând, Curtea a considerat că domeniul de aplicare al conceptului de "stabilire", care este prevăzut la articolele 52 - 58 din Tratatul CE, se referă atât la persoanele juridice, în sensul articolului 58 cât și la cetățenii din statele membre ale Comunității, permițând tuturor tipurilor de activități independente să fie urmate pe teritoriul oricărui alt stat membru, în cazul societăților, prin înființarea de agenții, sucursale sau filiale (articolul 52) și, de asemenea, în cazul profesioniștilor independenți, prin instituirea unui sediu profesional secundar, caz în care se poate considera că persoana fizică sau juridică este stabilită în sensul tratatului, în mai mult de un stat membru.

În consecință, conceptul de „stabilire” în sensul din tratat, a fost considerat de către Curte, ca având un sens foarte larg. Oricare ar fi, potrivit acestuia, un resortisant comunitar poate participa, pe o bază **stabilă și continuă**, la activitățile economice ale unui stat membru, altul decât statul său membru de origine și să profite din acestea.

Curtea a subliniat contradicția dintre cele menționate mai sus și cazul furnizorului de servicii care mută aceste servicii într-un alt stat membru, când se aplică dispozițiile de la capitolul cu privire la servicii, în special cel de-al treilea paragraf al articolului 60, cu privire la faptul că el trebuie să își exercite activitatea acolo în mod temporar.

În ceea ce privește conceptul "temporar", CEJ a fost de acord cu susținerile avocatului general că, natura temporară a activităților respective trebuie să fie determinată în funcție de:

1. durata acesteia;
2. regularitatea sa;
3. periodicitatea sa;
4. sau de continuitate.

În plus, avocatul general a subliniat că centrul de greutate pentru activitatea de avocat/mediator, în ciuda caracterului temporar, nu poate fi situat în același stat membru unde acesta prestează serviciile.

Chiar în cazul temporar al activității sale, furnizorul de servicii (în sensul din tratat) se poate dota pe sine cu o formă de infrastructură în statul membru gazdă ca și în cazul

serviciilor permanente (de exemplu, un birou, camere sau de birouri de consultanță) în cazul în care astfel de infrastructură este necesară în vederea îndeplinirii serviciilor în cauză.

Ca atare, stabilirea unui birou de consultanță nu este relevantă pentru caracterul temporar sau permanent al activității prestate.

Modelul de mediere aplicabil în statele europene este diferit de cel canadian în care *medierea* este obligatorie (în toate cauzele civile). Obligativitatea medierii poate să constituie un avantaj (se poate considera că cel care propune medierea nu e sigur pe poziția sa) sau un dezavantaj (părțile pot să nu ia în serios medierea dacă aceasta este obligatorie, vezi exemplul concilierii din dreptul român).

2. **Din punctul de vedere al dreptului comparat**, fiecare țară și-a adaptat reglementările din domeniul medierii la specificul local. Dacă în Bulgaria contractul de mediere și chiar înțelegerea la care ajung părțile pot să fie orale, acest lucru nu este valabil în restul Europei. În Serbia este nevoie de experiența în domeniul medierii sau al soluționării conflictelor de minim 5 ani pentru a deveni mediator. În Norvegia, judecătorii pot să fie și mediatori, lucru care nu este posibil în Bulgaria. Se remarcă însă un aspect general valabil: în majoritatea statelor europene medierea este facultativă. A existat în Anglia o încercare de mediere obligatorie, însă aceasta s-a dovedit a fi un eșec.

Polonia este una dintre puținele țări europene în care instanța poate să trimită cauza la mediere fără acceptul părților, însă acestea au posibilitatea de a refuza medierea. În alte țări, instanța de judecată poate să le propună părților să își rezolve disputele prin mediere, însă nu le poate obliga să apeleze la mediere.

Slovenia este un exemplu pozitiv în ceea ce privește medierea, în anul 2007 finalizându-se prin mediere peste 1500 de cauze, cele mai bune rezultate fiind obținute în cauzele de dreptul familiei (70%).

Austria (prima țară în care profesia de mediator a fost recunoscută printr-un act al Parlamentului) este un alt stat în care medierea are rezultate, interesant fiind aici faptul că înțelegerea la care ajung părțile după mediere este supusă controlului instanței sau notarului. Tot în Austria, cei care doresc să devină mediatori, printre alte condiții, trebuie să aibă vârsta de minim 28 ani.

Croația are o reglementare specială în domeniul medierii conform căreia, dacă părțile au stabilit să nu inițieze sau continue un proces o anumită perioadă de timp și să apeleze la mediere, în cazul în care își încalcă această obligație asumată de ambele părți, instanța astfel investită va respinge acțiunea lor ca prematură.

Și alte state europene au adoptat reglementări în domeniul medierii în ultimii ani: Albania are o lege a medierii din anul 2003, Austria din 2003, Bulgaria din 2004, Croația din

2003, Macedonia din 2006, Serbia din 2005, Ungaria din 2002 . Moldova a adoptat in cursul anului 2007 o lege a medierii care urmează a fi aplicabilă din ianuarie 2008.

Numărul minim de ore de pregătire pentru un mediator diferă de la o țară la alta situându-se între 40 de ore și 200 de ore. Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o persoană pentru a deveni mediator se referă la vârstă, vechime, pregătire profesională și bună reputație, fiind diferite în fiecare țară. Nu există Coduri etice ale mediatorilor decât într-un număr restrâns de state europene..

3. Din punctul de vedere al dreptului internațional privat, ICSID (International Convention on the Settlement of Investment Disputes)⁵, permite atât medierea cât și arbitrajul. Cu toate acestea, recurgerea la mediere nu este o condiție prealabilă pentru apelarea la procedura arbitrală.

Părțile la o dispută selectează membrii comisiei de mediere în același fel ca și membrii tribunalului arbitral, adică de pe o listă care se reînnoiește odată la șase ani. Conducătorul Consiliului Administrativ ICSID poate să numească zece membri și fiecare stat semnatar ICSID poate numi patru membri pe listă. Ca atare, pentru a fi pe lista ICSID, un mediator trebuie să fie numit de statul său, ceea ce se întâmplă, din păcate, de cele mai multe ori, pe criterii politice.

Cererea pentru medierea disputelor trebuie supusă în scris Secretarului General ICSID și trebuie să conțină informații privind subiectul ridicat de dispută. Dacă aceste cerințe juridice sunt îndeplinite, cererea este înregistrată iar părțile sunt notificate cu privire la această cerere.

Convenția interzice oricărei persoane care a fost numită ca mediator într-o procedură de mediere să fie ulterior numită ca arbitru într-un tribunal arbitral subsecvent. Cu toate acestea, decizia Comisiei de mediere nu este obligatorie pentru părți precum o hotărâre arbitrală, însă părțile trebuie să consimtă să ia în considerație în mod serios recomandările făcute de Comisie. Comisia de Mediere este însărcinată numai cu clarificarea subiectelor care formează disputa părților și încercarea de a aduce părțile către o acceptare mutuală a termenilor unei înțelegeri (Acord). Comisia nu oferă o soluție asupra căreia părțile cad de acord, ci părțile însăși găsesc împreună această soluție, Comisia mulțumindu-se să întocmească un raport prin care arată că părțile au ajuns la un consens or nu au ajuns la un acord sau una din părți nu a înțeles să participe la proceduri.

⁵ Centrul Internațional de soluționare a disputelor cu privire la investiții (ICSID), este o instituție pe lângă Banca Mondială cu sediul în Washington, DC și a fost înființată în 1966, în conformitate cu Convenția privind soluționarea disputelor cu privire la investiții între state și resortisanții altor state (Convenția ICSID sau Convenția de la Washington). Din luna mai 2005, 155 de țări au semnat Convenția ICSID.

Diferența dintre mediere și arbitraj în ICSID este că medierea caută să determine părțile să găsească o soluție comună prin intermediul unor recomandări pe care le face pe parcursul întregii proceduri și care nu au caracter obligatoriu. Experții și martorii nu folosesc formule solemne în mediere spre deosebire de arbitraj, iar cheltuielile ocazionate de Comisie și folosirea facilităților ICSID sunt suportate în mod egal de către părțile la mediere și nu de către partea care cade în pretenții.

În ciuda lipsei obligativității hotărârilor Comisiei de mediere, acestea se bucură de un fel special de obligativitate sub dreptul internațional. Statele semnatare ICSID sunt ținute sub Convenție să recunoască aceste decizii chiar dacă aparțin unei Comisii de mediere precum și de obligațiile pecuniare impuse lor în cazul în care sunt părți la proceduri. Totuși, nici o prevedere nu obligă un stat să medieze/arbitreze o dispută cu o persoană fizică sau juridică sau să ia măsuri pentru a face o decizie obligatorie în interiorul granițelor sale. Cu toate acestea, chiar și în relațiile cu un agent privat, s-a dovedit adesea că presiunile politice au fost de manieră să determine executarea deciziei de mediere (oprobriul altor organizații internaționale, etc).

Organizația Mondială a Comerțului (OMC)⁶. Sistemul curent de rezolvare a disputelor a fost creat ca parte a Acordului OMC în timpul rundei Uruguay (Dispute Settlement Understanding sau DSU)⁷. Procedura OMC de mediere a conflictelor prevede implicarea unui „outsider”, persoană independentă care nu are legătură cu părțile în litigiu și care poate ajuta părțile să găsească o soluție reciproc acceptată. Pentru a permite o astfel de asistență, DSU oferă ca servicii OMC bunele oficii, concilierea și medierea pe bază voluntară, în cazul în care părțile în litigiu sunt de acord (Articolul 5.1 din DSU). Bunele oficii constau, în mod normal, în a oferi, în primul rând, sprijin logistic pentru a ajuta părțile să negocieze într-o atmosferă productivă. Concilierea, în plus, presupune participarea directă

⁶Adoptare a regulilor care să guverneze relațiile comerciale internaționale a fost făcută de unele țări imediat după cel de-al doilea război mondial și au condus la adoptarea în 1948 a Acordului General pentru Tarife și Comerț (GATT), regulile sale aplicându-se comerțului internațional cu bunuri, tratând, de asemenea, problemele comerciale ale țărilor în curs de dezvoltare. În plus, a fost adoptat un număr de Acorduri conexe care detaliază câteva din prevederile principale ale GATT. Regulile GATT și Acordurile conexe au fost în continuare revizuite și îmbunătățite în timpul mai multor runde de negocieri, cea mai importantă fiind Runda de la Uruguay care a durat din 1986 până în 1994 și în urma căreia a fost creată Organizația Mondială a Comerțului (OMC) la 1 ianuarie 1995. GATT, sub auspiciile căruia au fost lansate aceste negocieri, a fost inclus în cadrul OMC. OMC constituie un forum pentru continuarea negocierilor privind liberalizarea comerțului cu bunuri și servicii, prin desființarea barierei și elaborarea de noi reguli în domeniile legate de comerț. Acordurile OMC prevăd un mecanism comun de reglementare a diferendelor, prin care membri își apără drepturile și reglementează divergențele care apar între ei.

⁷ A se vedea și Jeffrey Waincymer, “WTO litigation: procedural aspects of formal dispute settlement”, Published by Cameron May, 2002, p. 229

a unei persoane din afară la discuții și negocieri între părți. Într-un proces de mediere, mediatorul nu doar participă ci și contribuie la discuții și negocieri și poate, de asemenea, propune o soluție părților, spre deosebire de ICSID unde Comisia face numai recomandări. Părțile nu sunt obligate să accepte această propunere.

Bunele oficii, concilierea și medierea pot înceapă în orice moment (articolul 5.3 al DSU), dar nu înainte a unei cereri de consultări care este necesară pentru a declanșa aplicarea procedurilor de DSU, inclusiv a articolului 5 alineatul 1.1 din DSU. De exemplu, părțile pot intra în aceste proceduri în timpul consultărilor. Dacă se întâmplă acest lucru, reclamantul nu trebuie să solicite să apară în fața unui tribunal, înainte ca o perioadă de 60 de zile de la data la care a formulat cererea de consultare să fi expirat, cu excepția cazului în care părțile consideră în comun că bunele oficii, concilierea sau medierea nu vor reuși să rezolve disputa (articolul 5.4 al DSU). Cu toate acestea, aceste proceduri pot fi oprite, în orice moment (articolul 5.3 al DSU). În cazul în care părțile convin în acest fel, aceste proceduri pot continua în timp ce tribunalul procedează la o analiză a problemei (articolul 5.5 al DSU).

Procedurile de bune oficii, conciliere și mediere sunt strict confidențiale și nu diminuează poziția oricăreia dintre părți, în următoarea procedură de soluționare a litigiilor – arbitrajul (articolul 5.2 din DSU). Acest lucru este important, deoarece, în timpul acestor negocieri, o parte poate oferi o soluție de compromis, recunoscând, divulgând anumite fapte mediatorului. Dacă nici o soluție reciproc acceptată nu reiese de la negocieri și disputa se îndreaptă către tribunal, acest tip constructiv de flexibilitate și deschidere nu trebuie să fie în detrimentul părților.

În ceea ce privește persoana independentă implicată, DSU afirmă că directorul general al (OMC) poate să își ofere bunele oficii, conciliere sau mediere, cu scopul de a asista membrii să își rezolve disputele (articolul 5.6 al DSU). Directorul General poate implica personalul secretariatului pentru a sprijini acest proces, dar acești membri ai personalului trebuie să fie retrași de la procedurile de soluționare a litigiilor ulterioare (de exemplu, la etapa tribunalului). Comunicarea directorului poate stipula ca toate declarațiile din timpul procesului să rămână confidențiale și că nici o terță parte nu poate să participe la acest proces, cu excepția cazului în care părțile sunt de acord.

Camera Internațională de Comerț (ICC)⁸ Regulamentul privind metodele alternative de rezolvare a disputelor a fost adoptat în 2001 de către ICC înlocuind Regulamentul privind Concilierea.

⁸ Fondată în 1919, Camera Internațională de Comerț reunește camere de comerț naționale și asociații profesionale ale oamenilor de afaceri

Conform noului Regulament, în lipsa unui acord al părților cu privire la tehnica de soluționare a disputelor care va fi utilizată, urmează să fie folosită medierea⁹. Un mediator neutru efectuează procedura în modul în care consideră că este necesar. În toate cazurile, el trebuie să fie ghidat de principiile de echitate și imparțialitate și de dorințele părților (conform Ghidului privind metodele alternative de soluționare a disputelor elaborat de ICC în același an). În absența unui acord între părți, mediatorul neutru stabilește limba sau limbile de lucru ale procedurilor și locul oricărei întâlniri care va avea loc. Fiecare parte va coopera cu bunăcredință. În sensul Regulamentului, medierea este o tehnică de soluționare a conflictelor, în care un mediator acționează ca un facilitator neutru pentru a ajuta părțile care încearcă să ajungă la un acord negociat. Mediatorul neutru nu este solicitat pentru a furniza nici un aviz cu privire la fondul litigiului. Pentru a facilita o soluționare amiabilă, în general, mediatorul neutru organizează întâlniri comune cu toate părțile prezente și poate, de asemenea, ține întâlniri separate, deseori numite *caucuses*, cu fiecare din părți, singure. Aceste întâlniri permit mediatorului neutru de a crea o atmosferă potrivită pentru negocieri, de a obține informații utile, să identifice interesele de fiecare parte și să ajute părțile să găsească variante comune de soluționare a litigiilor lor.

Orice cale folosită, declarații orale sau documente scrise încredințate mediatorului de către una din părți în timpul unei reuniuni separate sau pe altă cale, nu trebuie să fie transmisă celeilalte părți cu excepția cazului în care prima parte a autorizat în mod explicit mediatorul de a face acest lucru.

London Court of International Arbitration (LCIA)¹⁰ Procedura de mediere LCIA a intrat în vigoare la 1 octombrie 1999¹¹.

În cazul în care există un acord înainte de a media, orice parte care dorește să înceapă o mediere trimite în conformitate cu procedura, la Grefierul Tribunalului LCIA o cerere scrisă de mediere care cuprinde valoarea creanței, și ar trebui să includă, sau să fie însoțită de o copie a actelor, numele, adresa, telefon, fax, telex și adrese de e-mail ale părților la mediere, precum și reprezentanților legali (dacă se cunosc) și numele mediatorilor propuși (dacă este cazul) de către partea sau părțile solicitante ale medierii.

⁹ A se vedea și By Jeffrey Z. Rubin, Jacob Bercovitch, „**Studies in international mediation: essays in honor of Jeffrey Z. Rubin**”, Palgrave Macmillan, 2002, p. 220

¹⁰ London Court of International Arbitration creată în 1981 este una din instituțiile internaționale pentru rezolvarea disputelor comerciale.

¹¹ Gary Born, „**International commercial arbitration: commentary and materials**”, Kluwer Law International, 2001, p. 15

În cazul în care cererea de mediere nu este făcută în comun de către toate părțile la acordul prealabil, partea care formulează cererea de mediere, trebuie să trimită în același timp, o copie a cererii de mediere pentru cealaltă parte sau părți.

LCIA desemnează un mediator, cât mai curând posibil după primirea de către Grefier a cererii de mediere, cu luarea în considerare pentru orice numire sau metodă sau criterii de selecție convenite în prealabil în scris de către părți.

În cazul în care există un acord prealabil, data de începere a medierii trebuie să fie data primirii de către grefier a cererii de mediere.

În cazul în care nu există nici un acord prealabil, o parte sau părțile care doresc să înceapă o mediere trimit la grefier o cerere de mediere, în conformitate cu procedura. În cazul în care cererea de mediere nu este făcută în comun de către toate părțile implicate în litigiu, părțile care doresc să înceapă medierea vor trimite o copie a cererii de mediere pentru cealaltă parte sau părți. În cazul în care cealaltă parte sau părți fie refuză medierea, fie nu reușește să ajungă la un acord de mediere în termen de 14 zile la care se face referire la articolul 2.3b), grefierul recomandă părților, în scris, a se renunța la mediere.

Înainte de numirea de către LCIA, în conformitate cu articolul 1.4 sau la articolul 2.5, un mediator trebuie să furnizeze Grefierului un rezumat scris al trecutului său profesional și să semneze o declarație care să ateste că nu există nici un caz, despre care se știe că el sau ea ar putea să dea naștere la îndoieli în ceea ce privește imparțialitatea și independența sa, altele decât circumstanțele dezvăluite de către el sau ea în declarație. O copie a rezumatului mediatorului și declarației trebuie să fie puse la dispoziția părților.

În cazul în care mediatorul a făcut o dezvăluire, în conformitate cu articolul 3.1, sau în cazul în care o parte știe de circumstanțe de natură să dea naștere la îndoieli justificate cu privire la independența și imparțialitatea sa, o parte va fi liberă să se opună numirii lui sau ei, caz în care LCIA va desemna un alt mediator.

Părțile sunt libere să cadă de acord cum și în ce formă vor informa pe mediator de cazuri, cu condiția că, dacă nu au convenit altfel, fiecare parte trebuie să prezinte mediatorului, nu mai târziu de 7 zile înainte de data convenită între mediator și părțile programate pentru prima sesiune de mediere, în scris, o scurtă declarație rezumând cazul său; fondul litigiului, precum și problemele care urmează a fi rezolvate. Fiecare declarație scrisă trebuie să fie însoțită de copii ale documentelor la care se referă.

Fiecare parte, în același timp, trebuie să prezinte o copie a declarației lui scrise și documentele justificative pentru cealaltă parte sau părți.

Mediatorul poate efectua medierea în modul în care consideră că este necesar, având în vedere, în orice moment, circumstanțele cazului și dorințele părților.

Un mediator poate comunica cu părțile oral sau în scris, împreună sau individual, și poate convoca o ședință sau întâlniri la o locație care va fi stabilită de mediator, după consultări cu părțile.

Fiecare parte notifică celeilalte părți, și mediatorului numărul și identitatea acelor persoane care vor participa la o ședință convocată de către mediator. Medierea va fi dusă la capăt, atunci când, fie:

- (a) un acord de soluționare a conflictului este semnat de către părți, sau
- (b) părțile consemnează mediatorului că acesta este punctul lor de vedere că un acord nu poate fi atins și că este dorința lor de a rezilia medierea; sau
- (c) mediatorul consemnează părților că hotărârea procesului de mediere nu va rezolva problemele în litigiu; sau
- (d) termenul de mediere prevăzut într-un acord prealabil a expirat, dacă părțile nu au convenit de a prelungi acest termen.

Dacă părțile sunt de acord în soluționarea litigiului, acestea, cu asistență din partea mediatorului în cazul în care părțile solicită acest lucru, trebuie să elaboreze și să semneze un acord de soluționare a conflictului. Prin semnarea acordului, părțile convin să fie obligate de termenii acestui acord.